

Уперше я побачив його в четвер. Я знаю, що був четвер, бо щочетверга вечорами ми з моєю такою Лілі сидимо й розмовляємо про хлопців, яких вважаємо крутими. Їй дванадцять земних років, тобто вісімдесят чотири собачих роки. Мені сорок два, що дорівнює двомстам дев'яноста чотирьом собачим рокам. Але, як усі молоді двісті дев'яноста чотирьохлітки, я, слід сказати, ще й досі у чудовій формі, люди кажуть, що мені можна дати двісті тридцять вісім, що в людському літочисленні дорівнює тридцяти чотирьом рокам. Я кажу про наш вік, бо ми трохи інфантильні й цікавимося ще молодшими за нас. Ми довго сперечались про Райанів. Я шанувальник Гослінга, а вона фанатка Рейнольда, хоч і не змогла б назвати жодного його фільму, який би подивилась двічі. (Уже кілька років не говоримо про Філіппа, бо так і не дійшли згоди щодо вимови його імені: Філіп? Пилип? Ну, а ще тому, що не так уже часто він останнім часом знімається.)

Потім ми невимушено переходимо до Меттів і Томів. Мандруємо туди-сюди від Бомера до Деймона, від Брейді до Гарді, залежно від того, який тиждень ми пережили. Нарешті доходимо до Бредлі — Купера й Мілтона, хоча останній значно старший і давно помер, тож не знаю, чому моя такса постійно згадує про

нього; очевидно, через любов до настільних ігор, у які ми граємо щоп'ятниці.

Хай там як, цього четверга ми обговорюємо Крісів — Гемсворта, Еванса і Пайна. І саме тоді, коли вона безцеремонно зауважила, що ми мусимо додати ще Пратта, я помітив восьминого. Не щодня ви бачите восьминого так близько, а надто у своїй вітальні, та ще й коли він красується, наче різдвяний капелюх, на голові вашої такси. Звісно, я отетерів. Бачу його, як от вас, бо ми з Лілі сидимо на дивані поряд на подушках: я в позі лотоса, вона — справжнісінька реінкарнація лева кіностудії «МГМ».

— Лілі!

— Необов'язково обговорювати Кріса Пратта, я лише запропонувала, — промовила вона.

— Ні... Що це в тебе на голові? — питаю.

Два восьминогові щупальця звисають із її писка, наче ремені.

— Де?

— Що означає де? Там. Над твоєю скронею, праворуч.

Лілі замовкає. Ми дивимось одне на одного. Вона відводить від мене погляд, щоб подивитись на восьминого.

— А, це...

— Так, саме це.

Я нахилиюсь і різко хапаю її за писк, як колись, коли вона була ще цуценям і забагато гавкала, збентежена власне існуванням кожної нової речі, виспівуючи свій ентузіазм пронизливим стакато:

— ГЛЯНЬ! НА! ЦЕ! НАЙДИВНІШЕ! ЩО! КОЛИСЬ! БУЛО! ЯК! ДОБРЕ! БУТИ! ЖИВИМ!

Коли ми тільки почали жити разом, одного вечора, поки я був у душі, вона якось спромоглася перетягти

мої черевики сорок сьомого розміру на найвищу сходинку через три кімнати. Коли я спитав її, навіщо, відповіла зі знезбройною переконливістю:

— ЦІ! РЕЧІ! ЩО! ВЗУВАЄШ! НА! НОГИ! МАЮТЬ! БУТИ! БІЛЯ! СХОДІВ!

Отакий собі вир ідей.

Я пригортаю її до себе, нахиляю собачу голову, щоб уважно її оглянути. Вона роздратовано відводить очі вбік, через те, що турбую її, бо не хоче, щоб я саме цієї миті так прискіпливо оглядав її, сердиться на цю мою людську безцеремонність і незграбність.

Восьминіг учепився міцно й повис над її правим оком. Якусь мить я вагаюсь, але, набравшись духу, торкаюсь його. Він твердіший, ніж я уявляв. Менший за повітряну кульку з водою, схожий скоріш на... кістку під шкірою, а разом із тим, відкритий, усе в ньому на виду. Я перелічую його щупальця, повертаючи голову Лілі. Достеменно, у нього їх вісім. Восьминіг водночас сердитий і розгублений. Радше агресивний. Він ніби заявляє про себе й потребує простору. Не брехатиму: він лякає і бентежить. Колись я бачив відео: восьминіг так маскується серед океанської флори, що робиться цілком невидимий, аж поки не з'явиться молюск, краб або равлик, і тоді він вириває і хапає бідаку. Пам'ятаю, що перемотував назад і дивився це відео знов і знов, хотів побачити, де ховається восьминіг. Після безлічі переглядів я відчував його присутність, його енергію, знав, що він чатує й ось-ось схопить здобич, і все-таки не міг розгледіти його. Побачивши його хоч раз, уже ніколи не зможеш дивитися на нього з байдужістю, настільки вражає його вмінням ховатися на видноті. Отакі справи.

Тепер, коли я його бачив, не можна було не помічати, як він змінює морду Лілі. Цей класичний шля-

хетний собачий профіль, який псує недоладний тулуб такси. Однак ця морда! Досконало симетрична. Коли відтягнути назад вуха, вона схожа на кеглю з м'якеньким коричнево-рудим хутром. Але тепер вона не схожа на нову кеглю, а на розбиту, наче її постійно ставили першою в ромбі на кегельбані.

Лілі двічі роздратовано схропує широкими ніздрями, і я усвідомляю, що й досі тримаю її за ніс. Я відпускаю її, знаючи, що от-от буде спалах обурення.

— Не хочу про це говорити,— каже вона, відхилиючи голову, щоб укусити блощицю на животі.

— Ну, а я хочу про це говорити.

Власне, хочу поговорити про те, як сталося, що я раніше його не бачив. Як можна бути відповідальним за кожну мить її життя: за їжу, за воду, за іграшки, кістки для зубів, за тренування й накази, за розваги й лікування, за її ніжність і любов,— я не помітив, що на правому боці її голови розважається восьминіг, та ще й небезпечно збільшується. Восьминіг — майстер маскування, нагадую я собі, його намір — чекати у сховку. Але, думаючи так, я картаю себе за те, що так просто дав спійматися на гачок.

— Болить?

Вона зітхає. Майже стогін. Коли була молодшою, Лілі так зітхала уві сні, зазвичай перед тим, як ноги її починали рухатись у передчутті солодкого сну про полювання за білками або птахами, про невтомне стрибання по золотому піску на пляжі. Не знаю чому, але згадую, як Ітан Хоук відповів на запитання придуманої французьким критиком Бернаром Піво анкети, якою закінчувалася кожна програма «В акторській студії»:

— Який звук або шум вам подобається?

— Зітхання цуценят,— відповів тоді Ітан.